

ŽIVOT VÍRY

Proměna společnosti evangeliem

Mariánský
sloup a jeho
zákulisi
/ 6

M. Poborský:
Z pastora
ředitelem ETS
/ 8

Čínské křesťany
sledují miliony
kamer
/ 19

**Modlitby,
sušenky,
vztahy**

**Jak oslovit
skeptické Čechy?**

Co najdete v tomto čísle

ÚVODNÍK

- 4 Uvěřili, ale žijí na hromádce...**
Dan Drápal

KŘESŤAN A SPOLEČNOST

- 6 Mariánský sloup: ideály stranou?**
Tomáš Dittrich
- 7 Poučení z kauzy mariánský sloup**
Pavel Černý

ROZHOVOR

- 8 Z kazatelny do ředitelny**
Miloš Poborský

TÉMA: PŘEDAT PŘÁTELŮM DOBRŮU ZPRÁVU

- 12 S talířem sušenek u sousedových dveří**
Dave Patty
- 14 „Já jsem ta široká veřejnost!“**
Irena a Martin Hambálkovi
- 15 „Prosím vás, kde je tady...?“**
Václav Janča
- 16 Činit učedníky – po jednom**
Václav Lamr
- 17 Nejčastější chyby při sdílení evangelia**
Michal Krchňák

MŮJ PŘÍBĚH

- 18 Mezi paprikami a rajčaty**
Jovana Chvojková
- 18 Zírala jsem, jak je Bible praktická**
Monika

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

- 19 Věřit může být nebezpečné**
Lucie Vlasáková

CESTA KE SVOBODĚ

- 20 Ještě jako křesťanka jsem si podřezávala žíly**
Ida Hrdličková

RECENZE

- 21 Zůstala jen naděje**
Lucie Vlasáková

Z HISTORIE

- 22 K. Farský a vznik ČČSH**
Václav Hovora
- 23 Cestovka baptistického misionáře**
Jaroslav Pleva

PŘIPRAVUJEME

- **téma: Rozpoznat své obdarování**
- Jak své dary používat a rozvíjet?
 - Jaký je vztah mezi obdarováním a povoláním?

6
Jednostranné „usmíření“
Co stojí za rozhodnutím obnovit mariánský sloup

8
„Pěstuji biblické rostliny“
rozhovor s Milošem Poborským

12
„Můžu vám říct o nejslavnějším mimozemšťanovi?“
téma: Předat přátelům Dobrou zprávu

18
Rozhovory mezi paprikami a rajčaty
zkušenost čtenářky

19
„Bud' opustíš Ježíše, nebo na nás zapomeň!“
Kde a proč je nejnebezpečnější následovat Krista

20
Život jako na tobogánu
Rozhovor s hrdinkou knihy Zůstala jen naděje

ŽIVOT VÍRY

PROMĚNA
SPOLEČNOSTI
EVANGELIEM

ROČNÍK 31 / BŘEZEN 2020

CENA 45 Kč / 1,90 €

Život víry je měsíčník vydávaný Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misii a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů.

KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o prohloubení.

PŘEDPLATNÉ A DISTRIBUCE

Časopis objednávejte pomocí formuláře na webu www.zivotviry.cz nebo na e-mailové adrese predplatne@zivotviry.cz, popř. na tel. číslo 284 841 922.

Předplatné lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Jednotlivá čísla lze zakoupit také v **audioverzi** a jako **PDF** (viz www.zivotviry.cz).

Předplatné, distribuce a reklamace **na Slovensku**: Knihkupectvo Jonatán, Legionárska 2, 811 07 Bratislava, tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vbh.sk, web: www.jonatan.vbh.sk
Distribuce **pro zrakově postižené** elektronicky: Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 00 Praha 1 tel.: 222 316 306, e-mail: szp@scps.diakonie.cz

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Bc. Lucie Vlasáková, DiS., Ing. arch. Tomáš Dittrich

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová

Sazba: Ondřej Pumr

Korektury: Bc. Lucie Vlasáková, DiS., Zdenka Brázdilová

Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman

Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8

tel.: 284 841 922, e-mail: redakce@zivotviry.cz,

web: www.zivotviry.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147

Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Uzávěrka **rádkové i plošné inzerce** je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzertní zadání dle možnosti, s 50% příplatkem.

Seznamovací a fundraisingové inzertní zadání nezveřejňujeme.

Podmínky inzerce: <http://zivotviry.cz/inzerce>

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky kráti. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

možná jsi už slyšel ten vtip, jakou úlohu mají jednotlivé národy v nebi a v pekle: V nebi prý jsou němečtí mechanici, angličtí policisté, italská kuchyně a za organizaci jsou odpovědní Švýcaři. Zato v pekle údajně auta montují Francouzi, policisté jsou Němci, jídlo vaří Angličané a všechno řídí Italové. Anekdota opomíjí, co kde mají za úkol Češi. Možná vyprávějí vtipy – v nebi ty dobré, v pekle špatné.

Přiznám se, že kdykoli někdo začne mluvit o „národní povaze“, zvláště té české, trochu zpozorním. Při hledání společných charakterových rysů u skupiny, která čítá deset milionů jedinců, totiž nutně dochází k paušalizaci. A já nechci být házen do jednoho pytle s kdekým a onálepkován vlastnostmi, které na rozdíl od většiny určitě nemám. Jenže...

Jenže se zdá, že určité charakterové rysy či tendence se u jednotlivých národů přece jen vysledovat dají. Jistě to neznamená, že do celkového obrázku „průměrného Čecha“ zapadne každý, kdo se k našemu národu hlásí. Ale je pravda, že naše dějiny, kultura, způsob výchovy, životní zkušenosti, zavedené společenské rituály a zvyky – to vše se do nás otiskuje a formuje mentalitu celé pospolitosti.

Vlastnost, kterou u českého národa silně vnímám, je skepse. A jak jsem zjistil, není to jen moje pozorování: I podle seriózního průzkumu akademických psychologek M. Hřebíčkové a M. Klicperové-Baker jsou Češi mj. „poněkud negativističtí a sebekritičtí“ (Vesmír 97, 2018/9). Asi není příliš divu: Nezávislou a okolím respektovanou říši jsme byli naposledy před několika staletími; i z posledních sta let jsme si sami vládli jen přibližně půlku. Byli jsme ve střídavém područí velmocí ze všech světových stran, mnoho vynikajících osobností emigrovalo, ostatní se naučili přežít. Nepochybně to v nás zanechalo stopu. Tam, kde se jiné národy hrdě dmuou či dojmají, Češi si dělají legraci. Z jiných, ale i ze sebe. Tam, kde jiné národy nešetří vzletnými slovy, písněmi, ideály, Češi se drží při zemi. Zatímco občané USA si při hymně drží ruku na srdci, hledí k vlajce a zpívají z plna hrdla, Češi se rozpačitě dívají kolem sebe a své „Kde domov můj“ si když tak broukají jen pod vousy, aby je ten, kdo stojí vedle, neslyšel.

Krásné je to vidět i v popkultuře: Američané mají svého Supermana, Ramba, Rockyho či Kapitána Ameriku, Britové Sherlocka Holmese či Jamese Bonda... a Češi Švejka, Limonádového Joe, Černé barony, Kameňáky. Marne se snažím najít nějakého skutečného hrdinu, s nímž bychom se ztotožnili a na kterého bychom byli pyšní. (Vím, vynechal jsem třeba Rychlé šípky, ale ani s těmi se asi většina dospělých neztotožňuje.) Pokud se v českém populárním umění nějaký „superhrdina“ objeví, často jde o karikaturu. Parodie umíme dobře. „Hrdinou“, s nímž se Češi rádi a silně identifikují, je univerzální génius a notorický smolař Jára Cimrman. V něm se pánům Šebánkovi, Svěrákovi a Smoljakovi podařilo esenci sebeironického češství kondenzovat dokonale.

Jako by nám chyběl jakýsi „duševní enzym“ (podobně jako lidem s nesnášenlivostí mléka chybí laktáza), který umí pozitivně zpracovat patos, resp. cokoli velkého a vznešeného. A jsme na to hrdí. Částečně právem, protože je asi pravda, že neseďneme úplně každému na lep, neberou

nás za srdce velikáská prohlášení, nablýskané veleprojekty politických stran ani návrhy sekt a o neprůstřelných akčních hrdinech víme, že patří do pohádek.

Druhou stranou téhle mince ovšem je jakási neschopnost nadchnout se pro něco, co nás přesahuje. Ať už jde o nadnárodní politický útvar nebo velký ideál či myšlenkový systém. Přitom

Ta naše skepse česká

ještě v 19. století jsme hrdí a nadšení být umělci: národní obrození, stavba Národního divadla, spolky jako Sokol nebo později Junák – to vše neslo velkou myšlenku. Ještě první republika měla docela silný étos (byť už tehdy vznikl zmíněný Švejk), ale během následujících desetiletí ochota Čechů sloužit naplno nějakému ideálu stále klesala. Snad na to měla vliv dlouhá série celonárodních deziluzí: Zklamání z nepravosti Rukopisů, od nichž mnozí odvozovali svou národní hrdost. Zklamání z toho, že jsme nedokázali (u)bránit nově vzniklou republiku. Zklamání z kolaborace a pokoření během Protektorátu. Zklamání z toho, jak vypadala realita socialismu, do jehož budování po válce vložila síly prakticky celá generace. Zklamání z neúspěšného pražského jara a ze sovětské okupace, která definitivně pohřbila zbytky iluzí o všeslovanské sounáležitosti. A nakonec jsou tu i mnohé nenaplněné naděje z doby sametové revoluce...

Problém této národní skepse je v tom, že kvůli ní jsou mnozí Češi imunní i vůči evangeliu. Jak tu nádhernou zvěst o nekonečně svatém a milující Bohu, která je pro mnohé nestravitelně velká, rozdělit na menší sousta? Jak Čechům představit největšího hrdinu v dějinách? Má česká duše nějaká vrátka, která ještě nejsou zavřena? Nepochybně. Velkým ideálem, kterého se většina našeho národa stále nehodlá vzdát, je rodina. Mnohde nefunkční, ale přesto se k ní mnozí upínají. Vidím tedy nemalý potenciál v křesťanských projektech, které jsou zaměřeny na práci v této oblasti – Manželské večery, Příprava na manželství, rodinná a mateřská centra, akce pro otce s dětmi... Češi také stále stojí o přátelství a jsou schopni navazovat hluboké vztahy. Budeme-li jako křesťané ochotní jim přáteli být (a způsobů, jak budovat přátelství, je nepřeberně), můžeme jim nenásilně ukazovat na Krista. Další oblastí, která je pro Čechy důležitá, je láska k přírodě (popisuje to např. Pavel Hošek, viz ŽV 2019/12). To je šance třeba pro křesťanské skauty typu Royal Rangers. A dalo by se pokračovat...

Věřím, že navzdory české skepsi platí, že Bůh dal lidským synům „věčnost do srdce“ (Kaz 3,11; podle ČEP „touhu po věčnosti“). Ano, i dnešní Češi hladovějí po Bohu, byť o tom možná nevědí. Budeme hledat cesty k jejich srdcům? Nikdo jiný to za nás neudělá.

Tomáš Coufal

Tomáš Coufal

Uvěřili, ale žijí na hromádce...

DAN DRÁPAL

Jsem šťastný člověk. Koncem 70. a během 80. let minulého století jsem zakusil probuzení v evangelickém sboru v Praze na Maninách. A poslední dva roky zakouším vznik sboru v malém městě ve Slezsku. Mezi prací ve velkoměstě a v malém městě jsou určité rozdíly, které byly patrně stejné i před čtyřiceti lety. Velkoměsto bylo i v dobách komunismu anonymní; když se člověk rozhodl jít do kostela nebo do sboru, nebál se, co tomu řeknou sousedé. Na maloměstě na tyto obavy narážíme.

Jak v Praze, tak na venkově dnes ale řešíme problém mnohem složitější a palčivější: Jedná se o partnerské vztahy, o manželství, případně o „žití na hromádce“. Řekl bych, že větší část lidí starších třiceti let, kteří přijmou Ježíše Krista jako Spasitele a Pána, je buď rozvedená, nebo žije, jak se říká, „na psi knížku“. Odborně se tomu říká kohabitace. Většina lidí v tom nevidí žádný problém.

V církvi to ovšem problém stále je. Mám ovšem na mysli tu část církve, která „nejde s dobou“. Pokud některá církev souhlasí se „sňatky homosexuálů“, nebo je dokonce oddává, pak se nějakých kulturních válek bát nemusí. Problém s kohabitací má ta část církve, pro niž je Bible stále autoritou a která zastává názor, že man-

žeství je záležitost heterosexuální a celoživotní a že stojí na smlouvě, kterou dva lidé uzavřeli veřejně, před svědky.

Jenže jak tuto normu uplatňovat v situaci, když vznikne společenství z lidí, kteří žijí s někým na hromádce, a to již po dlouhou dobu, někdy i celé desetiletí? Jaká řešení se nabízejí?

Řešení bude patrně ležet mezi dvěma krajnostmi. První krajnost – nazvěme ji liberální – je nic neřešit. Brát na vědomí, že tak to prostě je, a lidem do jejich situace nemluvit. Druhá krajnost je položit jim nůž na krk a vyžadovat, aby se s partnerem či partnerkou okamžitě rozešli. Ptáčku, zobej, nebo chćipni.

Mám za sebou řadu rozhovorů na toto téma. Vedl jsem je s lidmi, kteří byli v nejrůznějších životních situacích. Některé byly podobné, jiné byly velmi specifické a unikátní. Co radit lidem,

kteří spolu žijí na hromádce patnáct let, zestárlí spolu a jeden z nich je nemocný a odkázaný na svého druhu? Co poradit křesťance, která žije léta na hromádce a ráda by si svého druhu oficiálně vzala, ale on nechce? Přitom je ochoten se svou věřící družkou zůstat a nijak jí nebrání v chození na bohoslužby či na skupinku?

Kulturní zmatení

Dnešní doba je v západní civilizaci charakterizována něčím, co lze nazvat „urychlujícím se zmatením“. Počet mladých lidí, kteří se rozhodli „změnit své pohlaví“, stoupl ve Velké Británii za 10 let o 4000 procent! Tento vývoj nebude trvat věčně a může skončit velmi tvrdým nárazem. Úkolem církve není tyto lidi odsuzovat, nicméně k jejím úkolům patří dosvědčovat, jak si Bůh představuje vztah muže a ženy. To, co na základě Písma hlásáme, není nic složitého: Sexuální styk patří výhradně do manželství. Tečka. Rozvod není Božím řešením. Tečka.

Neslevujeme z biblických norem. Lidé, kteří se jimi neřídí, ve svém životě většinou ztroskotávají, i když to budou popírat, dokud zůstanou ve vzpouře proti Bohu. Pokud církev z těchto norem slevuje, provinuje se na lidech, kteří z neznalosti dělají velmi nešťastná rozhodnutí.

Křesťanské misie v Africe a Asii řešily podobný problém. Co dělat, když se obrátí rodina sestávající z muže, jeho čtyř manželek a jejich dětí? Někdy misionáři požadovali, aby se rozhodl pro jednu z nich a ostatní propustil. Nebylo to příliš citlivé rozhodnutí v kultuře, kde propuštěná žena neměla žádná práva a žádné sociální zabezpečení. Přijetí Boží vlády lidem v těchto situacích život nijak neusnadňovalo – naopak mohlo znamenat vážnou komplikaci. Jistě, přijetí Boží vlády nám někdy život komplikuje – musíme třeba vrátit kradené věci, jít se někomu omluvit, opustit povolání, které s čistým křesťanským svědomím vykonávat nemůžeme. Komplikuje ale život nám, ne lidem, za které neseme odpovědnost.

Nařídít „okamžitě se s ním rozejdi, nebo přestaň chodit do sboru“ může být velmi nemilosrdné v situaci, která trvá léta a kde je jeden z partnerů nemocný. Jaké tedy volím řešení?

Má Bible autoritu?

Znovu opakuji: Neslevuji z biblických norem. Biblické normy jsou jednoduché a srozumitelné, byť není jednoduché se jimi v životě řídit. Na počátku musí být pochopení a vnitřní přijetí biblických norem. Přesvědčení, že Bible má autoritu. A že před Boží tváří bychom ji nezpochybovali slovy „Ale já si myslím...“

Dále je důležité, že nežijeme ve vzduchoprázdnu. Pokud se dva lidé rozhodnou spolu žít, netýká se to jen jich samotných. Mají příbuzné. Mnozí mají děti z předchozího vztahu (či vztahů). Pokud nedbáme na Boží normy, vysíláme tím určitý signál. Dáváme příklad. Nebereme-li vážně Boží normy, neočekávejme, že je budou brát vážně naše děti či naši nevěřící příbuzní. Hledat vlastní uspokojení bez ohledu na druhé je sobecké.

„Já ale přece nepotřebuji nějaký papír, když někoho miluju.“ Tuto námitku jsem sly-

Přijetí Boží vlády nám někdy komplikuje život. Můžeme ale komplikovat život i ostatním?

šel mnohokrát. Jistě, v manželství jde o lásku. Znáte ale manželství, které nikdy neprošlo žádnou krizí? Kolik takových manželství znáte? Bible nám neříká, že když se budeme milovat, žádné krize nepřijdou. Manželství poskytuje prostor, jak dát druhému přednost, jak sám sobě umírat. A věřte mi, je to o mnoho snazší, víme-li, že stojíme ve smlouvě, že jsme druhému před svědky slíbili, že s ním ponese všechno dobré i zlé až do smrti. Žijeme-li s někým na hromádce, hřešíme proti Bohu, ale ještě více ubližujeme lidem, ačkoli si to nechceme připustit.

Co tedy dělat? Činit pokání. Litovat toho, že jsem na Boží normy nedbal(a). Litovat, že jsem tím dal(a) špatný příklad všem ostatním.

Pokud spolu lidé žijí již několik let, mnohdy (ne ovšem vždy, záleží na okolnostech) jim rádím, aby se vzali civilně, je-li jeden z partnerů nevěřící. A věřící partner nechť se modlí za nevěřícího partnera, aby poznal Boha a jeho rády. Skvělé je, když uvěří oba. Pak mohou mít svatbu s požehnáním církve. Třeba i po třiceti letech společného života.

Bohu záleží především na našem srdci. Záleží mu na naší vnitřní motivaci. A k Bohu můžeme přijít odkudkoli – i z těch největších hlubin, do nichž jsme padli –, jsme-li ochotni činit pokání. Čím víc budete Boha milovat, tím víc budete ctít jeho přikázání. A pak budete velkým požehnáním pro všechny bratry a sestry. ■

ThMgr. Dan Drápal je emeritní senior KS.